

قدرت‌های استعماری در پی تله‌اندازی طالبان در نظم جهانی!

(مترجم)

(ترجمه)

قدرت‌های بزرگ جهان اکنون در پی انضمام و ملحق‌ساختن طالبان افغانستان در نظم جهانی فعلی هستند و این هدف قرارداد افغانستان -مقبره امپراطوری‌ها- برای امت تهدید جدیدی است.

نسبت به آمریکا، رادیو صدای آمریکا در اول فبروری سال 2024م گفت: «ایالات متحده آمریکا در حال بررسی امکان حضور کنسولی در افغانستانی است که حرکت طالبان در آن حاکم می‌باشد.» این سخن موافق به وثیقه‌ای است که جدیداً از سوی وزارت خارجه آمریکا تحت عنوان "استراتژی دولت همه‌شمول" صادر شده و این وثیقه بیان می‌دارد که: «ایالات متحده باید روابط شغلی را ایجاد کند تا از این طریق بتواند به اهداف خود نایل گردد.» اما نسبت به چین، اولین قدرت بزرگی است که روابط دیپلوماسی رسمی خود را با طالبان افغانستان آغاز کرد. وی صاحب برجسته‌ترین منافع در داخل منطقه است. وزارت خارجه دولت طالبان افغانستان در 8 فبروری گفت: «آقای شی جین‌پینگ، رئیس‌جمهور مردمی چین اعتمادنامه مولوی أسدالله، بلال کریمی را به عنوان سفیر و نماینده فوق العاده امارت اسلامی افغانستان در چین پذیرفت.» و نسبت به روسیه که دومین صاحب منفعت اقلیمی در منطقه است، خبرگزاری روسیه (تاس) در 28 سپتامبر 2023م گفت: «روسیه، در آینده احتمالاً حکومت موقت طالبان را به رسمیت بشناسد؛ اما برای نمایندگان آن لازم است که این را از طریق وفاء به التزامات شان کسب کنند.» ضمیر کابلوف، نماینده ویژه رئیس‌جمهور روسیه در امور افغانستان در مصاحبه با شبکه (RTVI) گفت: «توجه اساسی روسیه روی ایجاد حکومت همه‌شمول بوده که مختص به نژاد پشتون نبوده؛ بلکه شامل همه نژادهای موجود در دولت‌های جماهیرشوروی سابق و دولت‌های آسیای میانه و نژاد تاجیک و ازبیک می‌باشد.»

در حقیقت، استراتژی دولت‌های بزرگ در قبال افغانستان وقتی با استراتژی کلی و عمومی خاورمیانه که مبنی بر سیطره استعماری بر جهان اسلام از زمان سقوط خلافت است، مقایسه شود تغییر نکرده و چیز جدیدی در آن به نظر نمی‌رسد. نسبت به افغانستان، طمع قدرت‌های بزرگ به خاطر اینست که آن را سعودی لیتیم می‌شمارند؛ گذشته از ثروت‌های دیگری که در زمین‌های کوهستانی آن نهان است.

دولت‌های بزرگ برای تنفیذ استراتژی‌های خود در افغانستان و تضمین پایداری به آن‌ها به نظام تنبیه و تشویق متکی شده اند. از مهم‌ترین مشوق‌های شان، کمک‌های هنگفت بشردوستانه، افزایش بودجه، رشد تجارت و اقتصاد و قناعت دادن طالبان به تبنی ارزش‌های اقتصادی بین‌المللی می‌باشد. اما تنبیهات، دربرگیرنده چیزهایی است که حکام مزدور پاکستان را وادار به ایجاد بحران بزرگ پناهندگان افغان کرد؛ طوری که ناگهانی بعد از نشست‌شان با مسئولین امریکایی به بیرون راندن صدها هزارتن از مسلمانان افغان پرداختند؛ افغان‌هایی که ده‌ها سال در پاکستان به سر برده و اکثریت آن‌ها چیزی از زندگی بیرون از پاکستان نمی‌شناختند؛ علاوه بر درگیری‌های خشونت‌بار میان ارتش پاکستانی و جنگ‌جویان قبائلی و این یک تنبیه خونین و شنیع می‌باشد. اما سر و

صداهای زیادی را که دولت‌های غربی درباره حقوق زنان و حقوق اطفال به راه انداخته اند، فقط به هدف فشار آوردن بالای افغانستان بوده و دولت‌های غربی به این حقوق هیچ ارزشی قائل نیستند؛ چنان که وضاحت این مسئله را در غزه مشاهده می‌کنیم. برخی از قبائل داخل حرکت طالبان علاقه خود را نسبت به رشد روابط "سازنده" با غرب ابراز داشتند. شکی نیست که این موقف اشتباه بوده و این قبائل مرتکب اشتباه کشنده‌ای می‌شوند که رهبری‌های دیگر در سرزمین‌های اسلامی با پیوستن شان در صفوف قدرت‌های استعماری مرتکب شده و در نهایت به چهارجوب قوانین و پیمان‌های آن‌ها گیر ماندند. رهبری طالبان باید بداند که سیاست خارجی قدرت‌های بزرگ از استعمار انفکاک‌ناپذیرست و دیگر این که استعمار بعد از آن که توسط جهاد از افغانستان از دروازه جلوی بیرون رانده شد، اکنون در پی آنست تا از دروازه عقبی با استفاده از مؤسسات بین‌المللی وارد شود و امریکا تلاش می‌کند نفوذ خود را در افغانستان از طریق تأثیر اقتصادی و استخباراتی بالای آن و به ویژه از طریق شبکه‌های استخباراتی که بعد از سال 2021م فروپاشید، بازگرداند.

در میان رقابت‌های شدیدی که در بین قدرت‌های بزرگ بر سر منافع‌شان راه افتاده است، برای حرکت طالبان سزاوار است تا راه مستقلی را برای امت ترسیم کنند و از مسلک گروه‌های اسلامی که به صفوف قدرت‌های بزرگ پیوسته و سبب تحقق اهداف استعمارگر شده و در نهایت شکست خوردند، عقب‌نشینی و دوری کنند. برای طالبان سزاوار است تا روابط خود را به طور کل با دشمنان مسلمانان و دست‌نشانده‌های شان در جهان اسلام قطع کنند. هم‌چنان سزاوار است تا به شکل کامل در تنها پروژه‌ای که جایگزین نظام کنونی جهان خواهد شد داخل شوند و آن عبارت از پروژه اقامه خلافت بر منهج نبوت است که سرزمین‌های اسلامی را در تحت سایه یک دولت وحدت بخشیده و سرزمین‌های دیگر را با دعوت و جهاد با اسلام فتح می‌کند. طالبان باید این امور را مدنظر گرفته و وارد عمل شوند تا این ذلت به عزت و شکست به نصرت منتهی شود. رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند:

«مَاتَرَكَ قَوْمَ الْجِهَادِ إِلَّا ذُلُّوا» (رواه أحمد)

ترجمه: هر قومی که جهاد را ترک کردند، ذلیل گشتند.

برگرفته شده از شماره 482 جریده رایه

نویسنده: مصعب عمیر - ولایه پاکستان

مترجم: محمد مزمل